

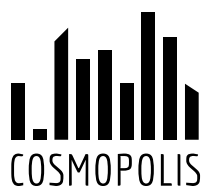
OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

DO POSLEDNÍHO DECHU

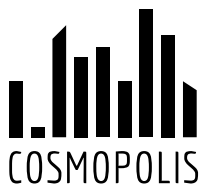
**ROBERT
BRYNDZA**

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Robert Bryndza

DO POSLEDNÍHO DECHU

OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

DO POSLEDNÍHO DECHU

ROBERT
BRYNDZA

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

LAST BREATH

Robert Bryndza

LAST BREATH © Robert Bryndza 2017

Cover © Henry Steadman 2017

Translation © Kateřina Elisová 2018

© Grada Publishing, a. s., 2018

Z anglického originálu Last Breath, vydaného nakladatelstvím Bookouture
v roce 2017, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2018
jako svou 6840. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5609-7 (ePub)

ISBN 978-80-247-4527-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-0521-2 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být

Pro Veroniku, Filipa a Evie.

Nejstrašnější příšery jsou ty, které číhají uvnitř našich duší...

– EDGAR ALLAN POE –

PROLOG

PONDĚLÍ, 29. SRPNA 2016

Byly tři hodiny ráno a zápach mrtvého těla zaplnil auto. Horko neustávalo už několik dní. Zapnul klimatizaci naplno, ale odér stále pronikal z kufru auta. Rozkládala se rychle.

Do kufru ji položil před dvěma hodinami. Mouchy si ji našly hned, takže musel ve tmě máchat rukama, aby je odehnal. Přišlo mu směšné, jak se ohání a rozmachuje. Kdyby byla ještě naživu, možná by se tomu také zasmála.

Nehledě na riziko si tyto noční výlety, kdy jel po opuštěné dálnici a přes předměstí do Londýna, užíval. Dvě křižovatky nazpátek zhasl světla, a když zabočil do zpustlé rezidenční ulice, vypnul motor. Auto projíždělo na volnoběh tiše kolem domů s tmavými okny až k úpatí kopce, za nímž se vynořila malá opuštěná textilní továrna. Od silnice ji oddělovalo parkoviště. Vysoké stromy lemovaly chodník, jenž se topil ve tmě, zatímco světla z města vrhala na okolí rozmazané oranžové odlesky. Zabočil na parkoviště, přičemž drncal a přejížděl přes kořeny stromů, které vzdouvaly asfalt.

Zamířil k řadě kontejnerů stojících u vchodu do továrny a prudce zatočil doleva. Zastavil tak, že mezi kufrem auta a posledním kontejnerem nebyla mezera větší než třicet centimetrů.

Chvilí jen tiše seděl. Protějšší domy byly skryté za stromy a v místě, kde se řadové domky stýkaly s parkovištěm, stála pouze cihlová zeď. Natáhl se k přihrádce na palubní desce a vyndal latexové rukavice. Vystoupil z auta. Zaplavila ho vlna horka sálajícího z popraskaného asfaltu. Rukavice měl uvnitř během pár vteřin mokré. Když otevřel kufr, vletěla mu do obličeje masařka. Máchl rukou a odpívl si.

Odsunul víko kontejneru. Vyvalil se na něj zápach a další odporné mouchy, které kladly svá vajíčka do zahnívajících odpadků. Odehnal je a přitom si znovu hlasitě odpívl. Pak se otočil ke kufru.

Byla tak krásná. Až do úplného konce ještě před pár hodinami, i když plakala a prosila. I když měla mastné vlasy a špinavé oblečení. Teď se z ní stala jen bezvládná věc. Její tělo už nebylo potřebné. Jí ani jemu.

Jedním plynulým pohybem ji vyzvedl z kufru a položil na černé pytle. Pak zavřel víko kontejneru. Rozhlédl se kolem sebe. Byl sám, a hlavně zmizela ona. Posadil se do auta a vydal se na dlouhou cestu domů.

Brzy ráno k továrně zamířila z jednoho z protějšších domů žena s napěchovaným černým pytlem. Během víkendu nevyváželi popelnice a na návštěvu k ní přijeli příbuzní s miminkem. Odsunula víko prvního kontejneru, aby dovnitř hodila odpadky. Vyvalilo se na ni mračno much. Ustoupila a snažila se je od sebe odehnat. A pak to uviděla – nahoře na černých pytlech leželo tělo mladé dívky. Byla surově zbitá, jedno opuchlé oko měla zavřené, hlavu jí pokrývalo několik hlubokých ran a její tělo se v ranním horku hemžilo mouchami.

Pak ženu udeřil zápach. Upustila pytel a rozběhla se po sálajícím asfaltu.

KAPITOLA 1

PONDĚLÍ, 9. LEDNA 2017

Detektiv šéfinspektor Erika Fosterová pozorovala detektiva Jamese Petersona, jak si ručníkem vytírá z krátkých dredů tající sněhové vločky. Byl vysoký, štíhlý a ve správném poměru se v něm mísily arogance a šarm. Závěsy byly zatažené, takže za okny nebyl vidět vířící sníh, z televize se v pozadí linul tichý konejšivý zvuk a malý obývací pokoj s kuchyňským koutem tonul v měkkém světle dvou nových lampiček. Po dlouhém dni v práci si Erika chtěla napustit horkou vanu a chystala se jít brzy spát, ale zavolal jí Peterson. Byl v nedalekém obchodě, kde prodávali smažené ryby a hranolky, a zeptal se jí, jestli má hlad. Než si stačila vymyslet nějakou výmluvu, vyletělo z ní, že má. V minulosti spolu úspěšně vyšetřovali několik vražd, kde byla Erika Petersonovou nadřízenou, ale teď každý patřil do jiného oddělení. Peterson byl členem Týmu pro vyšetřování vražd, kdežto Erika pracovala v Projektovém týmu na pozici, kterou čím dál víc nesnášela.

Peterson přešel k radiátoru, úhledně na něj pověsil ručník a pak se s úsměvem otočil k Erice.

„Venku je vánice,“ řekl a přitom si foukal do dlaní.

„Užil sis Vánoce?“ zajímalo Eriku.

„Byla to pohoda, jen máma s tátou. Moje sestřenice se zasnoubila,“ odpověděl a svlékl si koženou bundu.

„Gratuluju...“ Nedokázala si vzpomenout, jestli o sestřenici někdy slyšela.

„A co ty? Byla jsi na Slovensku?“

„Jo, u sestry a její rodiny. Spala jsem na palandě s neterí... Dáš si pivo?“

„Moc rád.“

Pověsil si bundu přes opěradlo pohovky a posadil se. Erika otevřela ledničku a podívala se dovnitř. Příhrádku na zeleninu zaplnilo balení šesti plechovek piva a jediným jídlem byla několik dní stará polévka v hrnci, který stál na horní polici. Podívala se na svůj obraz na nerezovém nádobí, ale zakřivený tvar jí zkreslil obličej, takže měla propadlé tváře a vypouklé čelo jako v nějaké bizarní zrcadlové show. Měla zdvořile zalhat, že už jedla.

Před několika měsíci, když s kolegy vypili několik skleniček v hospodě, skončili Erika a Peterson spolu v posteli. I když to ani jeden z nich nebral *jen* jako zástož na jednu noc, chovali se profesionálně. Před Vánocemi spolu strávili další dvě noci, ale v obou případech Erika z Petersonova bytu odešla ještě před snídaní. Ale teď je v jejím bytě, jsou střízliví a na polici vedle okna stojí zlatý rámeček s fotografií jejího manžela Marka.

Erika se pokusila z mysli zaplašit pocit úzkosti a viny, vytáhla dvě piva a zavřela dveře lednice. Červeno-bíle pruhovaná igelitová taška s rybou a hranolky stála na lince. Linula se z ní vůně, ze které se jí sbíhaly sliny.

„Chceš to jíst z papíru?“ zeptala se a otevřela obě piva.

„Jinak to snad ani nejde.“ Peterson si položil ruku na opěradlo a kotníkem jedné nohy se opíral o koleno té druhé. Vypadal sebejistě a spokojeně.

Věděla, že tím zkazí atmosféru, ale budou si muset promluvit. Je potřeba si vymezit nějaké hranice. Vytáhla dva talíře a spolu s taškou a pivem je postavila na konferenční stolek. V tichosti rozbalovali papír. Z ryby obalené v křupavém těstíčku a dozlatova usmažených hranolků stoupala pára. Chvilí jedli.

„Podívej, Petersone, Jamesi...“ začala Erika.

Petersonovi začal zvonit telefon. Vytáhl ho z kapsy.

„Omlouvám se, ale tohle bych měl vzít.“

Erika přikývla a gestem naznačila, aby se nezdržoval.

Přijal hovor a se staženým obočím poslouchal. „Opravdu? Dobře, to není problém, jaká je adresa?“ Ze stolku sebral pero a začal čmárat na okraj papíru, ve kterém byla původně zabalená smažená ryba. „Jsem blízko. Můžu hned vyrazit a převzít to, dokud nedorazíte... A v tomhle počasí jeďte pomalu.“ Zavěsil, do pusy si nacpal hranolky a postavil se.

„Co se děje?“ zeptala se Erika.

„Pár studentů našlo v popelnici zmrzačené tělo mladé dívky.“

„Kde?“

„Na Tattersall Road, kousek od New Cross... Sakra, ty hranolky jsou dobrý,“ poznamenal a nacpal si do pusy další. Z opěradla pohovky sundal koženou bundu a zkontroloval, jestli má odznak, peněženku a klíčky od auta.

Erika cítila bodavý osten lítosti, že už nepracuje v Týmu pro vyšetřování vražd.

„Omlouvám se, Eriko. Budeme si to muset zopakovat jindy. Měl jsem mít volný večer. Cos to předtím chtěla říct?“

„To je v pořádku, o nic nešlo. Kdo ti to volal?“

„Detektiv šéfinšpektor Hudsonová. Uvázla ve sněhu. Ne doslova, ale jede z centra a silnice nejsou v nejlepším stavu.“

„New Cross je blízko, pojedu s tebou,“ řekla Erika, odložila talíř a z kuchyňské linky sebrala peněženku a odznak.

Peterson šel za ní do předsíně a přitom si oblékal bundu. Erika zkontrolovala svůj obraz v malém zrcadle, z koutku úst si setřela mastnotu z hranolků a rukama si projela krátké blond vlasy. Její tvář nenesla stopy make-upu. Zaznamenala, že nehledě na vystouplé lícní kosti vypadá její obličej po týdnu vánočního hodování plnější. Jejich oči se v zrcadle setkaly. Viděla, že se Peterson mračí.

„Je v tom nějaký problém?“

„Není. Tak pojedeme mým autem,“ řekl.

„Ne, vezmu si svoje.“

„Budeš se snad ohánět vyšší hodnotí?“

„O čem to mluvíš? Ty pojedáš svým autem a já si vezmu svoje. Pojedeme za sebou.“

„Eriko, přišel jsem na rybu a hranolky...“

„Jen na rybu a hranolky?“ zeptala se.

„Co tím chceš říct?“

„Nic. Pracovně ti zavolali a mně připadá absolutně pochopitelné, že jako tvoje nadřízená pojedu na místo činu. Tím spíš, že má detektiv šéfinšpektor Hudsonová zpoždění...“ odmlčela se. Věděla, že to přehnala.

„Pořád to tvoje *nadřízená*. Nedovolíš, abych na to zapomněl, že ano?“

„Doufám, že na to nezapomeneš.“ Erika si oblékla kabát a zhasla světla. Byt opustili v tíživém tichu.

KAPITOLA 2

Když Erika vyjela z řady vozů, které projížděly kolem vlakového nádraží New Cross, a zabočila na Tattersall Road, od světelných reflektorů jejího auta se odrážel hustě padající sníh. Za okamžik se za ní objevil Peterson. Na rohu dvou ulic stál showroom kuchyní, oddělený od silnice velkým parkovištěm. Chodník byl zapadáný sněhem, na němž se zrcadlila modrá světla tří policejních vozů stojících v přední části parkoviště. Nepřerušovaná řada domků se táhla směrem do kopce a Erice se podařilo rozpoznat několik obyvatel schovávajících se v osvětlených vchodech. Sledovali, jak policie natahuje pásku kolem parkoviště showroomu, který přiléhal k prvnímu z řadových domků.

Eriku potěšilo, když zahlédla detektiva inspektora Mossovou na chodníku před policejním kordonem, jak mluví s uniformovaným policistou. Patřila mezi kolegy, kterým důvěřovala, a spolu s Petersonem s ní vyšetřovala několik vražd. Erika i Peterson našli místa k zaparkování na opačné straně ulice, kterou pak přešli.

„Ráda vás vidím, šéfe,“ řekla Mossová a přidržovala si klopky kabátu, aby se chránila před vířícím sněhem. Byla to menší, dobře stavěná žena s krátkými rezavými vlasy a sprškou pih, které jí pokrývaly tvář. „Jste tady oficiálně?“

Erika odpověděla „ano“ ve stejné chvíli, kdy zaznělo Petersonovo „ne“.

„Dejte nám, prosím, chvilku,“ požádala Mossová policistu.

Ten přikývl a vykročil směrem k policejnímu vozu.

„Byla jsem s Petersonem, když mu volali,“ vysvětlila Erika.

„Jsem ráda, že jste tady, šéfe,“ řekla Mossová. „Jen jsem předpokládala, že tenhle případ povede detektiv šéfinspektor Hudsonová.“

„Počkám tady, než dorazí.“ Erika pod nápořem sněhu zamrkala. Mossová se podívala z jednoho na druhého. Na chvíli zavládlo trapné ticho.

„Můžu vědět, co tady máme?“ zajímalo Eriku.

„Tělo mladé ženy. Zmrzačené,“ začala Mossová. „Špatné počasí zdrželo tým zajišťující místo činu i forenzní tým. Oznámení přijalo místní policejní oddělení. Jeden ze studentů, který bydlí v domku na konci, šel k popelnici a našel tělo.“

„Máme k dispozici kombinézy, abychom mohli na místo činu?“ zeptala se Erika.

Mossová přikývla. Přesunuli se k policejní pásce natažené napříč přes vjezd na parkoviště, kde nastal trapný okamžik, když Erika čekala, než jí Peterson pásku nadzvedne. Střelila po něm pohledem. Peterson pásku zvedl a Erika kolem něj prošla na parkoviště.

„Sakra, jsou ti dva teď spolu?“ zamumlala si Mossová pro sebe. „Říká se, že nemáme pracovat s dětmi nebo zvířaty, ale o párech se nikdy nemluví.“

Připojila se k Ericě a Petersonovi, kteří si oblékali kombinézy. Poté zamířili k velkému kontejneru na odpady, jenž byl řetězem připevněný k cihlové zdi showroomu. Zaoblené víko bylo odklopené. Mossová namířila dovnitř silný proud světla baterky.

„Panebože,“ zhrozil se Peterson, ustoupil dozadu a pusou si zakryl dlaní.

Erika pohled neodvrátila, jen se upřeně dívala.

Tělo mladé ženy leželo na pravém boku na hromadě úhledně složených lepenkových krabic. Někdo ji ošklivě zmlátil. Oteklé oči měla zavřené a dlouhé, matně hnědé vlasy pokrývala zmrzlá krev. Od pasu dolů byla nahá a její nohy pokrývaly hluboké řezné rány. Na sobě měla těsné tričko, ale kvůli nasáklé krvi nebylo možné rozeznat jeho původní barvu.

„A podívejte se na tohle,“ řekla Mossová tiše. Proud světla namířila dívce na hlavu, kde na vršku lebky zela hluboká rána.

„Našli ji studenti?“ zeptala se Erika.

„Počkali, než přijede policie,“ vysvětlovala Mossová. „Dveře domu, kde bydlí, vedou přímo na parkoviště. Když jsme natáhli policejní pásku kolem místa činu, nemohli jsme jim už dovolit, aby se vrátili do domu.“

„Kde jsou teď?“

„Kolegové je posadili do auta dál na ulici.“

„Zavřeme to, dokud se sem nedostane forenzní,“ rozhodla Erika, protože si všimla tenké vrstvy sněhu, která se vytvořila na těle i lepenkových krabicích.

Peterson položil ruce v rukavicích na kontejner a pomalu přitáhl zakřivené víko. Zavřel tělo, aby ho uchránil před nepříznivým počasím.

Z policejního kordonu se ozvaly hlasy a zapípání rádia. Přešli k místu, kde stála Melanie Hudsonová, drobná žena s krátce zastřiženými světlými vlasy. Spolu s ní byl na místě superintendant Sparks,

vysoký štíhlý muž s protáhlým bledým obličejem plným jizev po akné. Mastné černé vlasy si sčesal z čela a na sobě měl ušmudlaný oblek.

„Eriko, co tady děláte? Když jsem o vás naposledy slyšel, byla jste někde na úplně jiné planetě,“ řekl.

„Pracuju v Bromley.“

„To vyjde nastejno.“

Hudsonová potlačila úsměv. „Ano, vážně je to velká zábava,“ utrousila Erika. „Stejně jako mrtvá dívka, kterou někdo utloukl k smrti a nechal ji támhle v tom kontejneru...“ Hudsonová i Sparks se přestali ušklíbat. „Erika nám jen pomáhá. Tohle počasí všechno zdržuje a bydlí kousek odsud,“ vysvětlila Mossová.

„Když mi volali, byla se mnou. I já bydlím nedaleko,“ začal Peterson, ale Erika po něm střelila pohledem.

„Aha,“ poznamenal Sparks, kterému její pohled neunikl. Odmlčel se, jako kdyby v duchu celou věc odsunul, aby ji mohl proti Erice použít později. Pak vykročil k policejní pásce, kterou nadzvedl rukou v černé rukavici.

„Eriko, nezapomeňte odevzdat kombinézu, ve které jste byla na místě činu. A pak na mě počkejte. Musíme si promluvit.“

Mossová i Peterson se chystali něco dodat, ale Erika nepatrně zakroutila hlavou a vydala se směrem k policejnímu kordonu.

KAPITOLA 3

Erika opustila místo činu a přesunula se na ulici, kde v kuželu oranžového světla jedné z pouličních lamp přecházela rychlým krokem sem a tam. Sníh v silných poryvech větru vířil, takže se přikrčila do dřepu, zvedla si límec kabátu a ruce vsunula hluboko do kapes. Když sledovala černou dodávku týmu zajišťujícího místo činu, jak parkuje na chodníku přímo před policejním kordonem, cítila bezmoc. I když teplota sahala hluboko pod bod mrazu, nechtěla se vrátit do svého auta. V přihrádce v palubní desce ležela krabička cigaret, kterou s sebou vozila pro případ nouze. Kouřit sice přestala před několika měsíci, ale když prožívala stres, přepadávala ji trýznivá touha po nikotinu. Ale odmítla dovolit Sparksovi, aby se stal důvodem její touhy zapálit si. O několik minut později vyšel z parkoviště a zamířil k ní.

„Eriko, co tady děláte?“ zeptal se. V pouličním světle si všimla, že se mu ve vlasech objevily šedivé prameny a že je až vyhublý.

„Už jsem vám to říkala. Dozvěděla jsem se, že detektiv šéfinspektor Hudsonová má zpoždění.“

„Jak jste se to dozvěděla?“

Erika zaváhala. „Byla jsem s Petersonem, když mu telefonovala, ale chtěla bych zdůraznit, že to není jeho chyba. Nedala jsem mu v té věci moc na výběr.“

„Byla jste s *ním*?“

„Ano...“

„Užívala jste si něco zvláštního, co?“ poznamenal s úsměškem. Bez ohledu na mrazivý vzduch Erika cítila, jak se jí po tvářích rozlilo horko.

„Do toho vám nic není.“

„A do mého místa činu zase není nic vám. Vedu Tým pro vyšetřování vražd. Vy pro mě nepracujete a nejste vítaná. Tak proč nevypadnete?“

Erika k němu přistoupila blíž a podívala se mu do očí. „Co jste to řekl?“ Jeho zkažený dech kysele páchl.

„Slyšela jste mě, Eriko. Vypadněte. Nejste tady proto, abyste pomohla, jen se do všeho mícháte. Vím, že jste si podala žádost o přeložení do některého z Týmů pro vyšetřování vražd. Taková ironie. Když vezmu v úvahu, jaký postoj jste zaujala, jak jste sama odešla, když mě povýšili místo vás.“

Erika ho upřeně pozorovala. Věděla, že ji nesnáší, ale v minulosti jejich vzájemná jednání zakrýval závoj zdvořilosti.

„Neodvažujte se se mnou ještě někdy mluvit tímhle způsobem,“ řekla.

„Neodvažujte se se mnou ještě někdy mluvit tímhle způsobem, *pane*.“

„Víte, Sparksi, možná že jste získal za to, že lezete do správných zadků, hodnost superintendanta, ale autoritu si budete muset zasloužit,“ odpověděla mu Erika a vydržela jeho pohled. Sníh začal padat ještě hustěji v mohutných provazcích, které dopadaly na Sparksovu bundu. Odmítala mrknout nebo uhnout pohledem. Přistoupil k nim policista, což Sparkse donutilo podívat se na něj.

„Co je?“ vyštěkl.

„Pane, dorazil kolega zajišťující místo činu. A je tady i ten chlápek, co má na starosti showroom, takže můžeme svítit s použitím jejich sítě.“

„Chci, abyste zmizela z mého místa činu,“ procedil mezi zuby Sparks. Spolu s policistou zamířil k pásce a jejich boty zanechávaly ve sněhu čerstvé stopy.

Erika se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Cítila, jak ji v očích pálí slzy. „Přestaň, je to jen další kretén v práci,“ nabádala se. „Mohla jsi být ta, co leží v tom kontejneru na odpady.“

Utřela si z tváře slzy a zamířila ke svému autu. Přitom prošla kolem policejního vozu, uvnitř něhož se svítilo. Okna se začínala mlžit, ale dokázala rozeznat tři mladé lidi – dvě dívky vzadu a mladíka s blond vlasy vpředu. Ten se nakláněl mezi sedadly a všichni tři byli zabraní do hovoru. Erika zpomalila a nakonec se zastavila.

Vem to čert, pomyslela si.

Otočila se a vrátila se k vozu. Zkontrolovala, jestli není nikdo v dohledu, zaklepala na okénko a pak otevřela dveře, přičemž zběžně ukázala policejní odznak.

„Vy jste ti studenti, kteří našli tělo?“ zeptala se. Podívali se na ni a přikývli. Jejich obličeje stále nesly stopy šoku. Nevypadali na víc než na osmnáct. „Už jste mluvili s policejním důstojníkem?“ dodala a naklonila se dovnitř.

„Ne. Jsme tady celou věčnost. Řekli nám, ať počkáme, ale už mrzneme,“ odpověděl mladík.

„Moje auto je zaparkované na druhé straně ulice. Zapnu topení a promluvíme si,“ vyzvala je Erika.

KAPITOLA 4

Erika upravovala ovládání topení tak dlouho, dokud z ventilátorů nezačal foukat teplý vzduch. Mladík seděl vedle ní vpředu a třel si holé ruce. Byl světlavý, štíhlý a neměl hezkou pleť. Na sobě měl tričko, slabou bundu a džíny. Obě dívky seděly vzadu – první z nich přímo za Erikou. Byla to kráska s pletí barvy karamelu. Na sobě měla džíny, červený svetr a purpurový hidžáb, na levé straně krku upevněný stříbrným špendlíkem ve tvaru motýlka. Vedle ní seděla druhá dívka. Ta byla malá, podsaditá, s krátce zastřiženými hnědými vlasy. Dva přední zuby měla tak výrazné, že v obličeji připomínala králíka. Oblečená byla v ušmudlaném županu broskvové barvy.

„Řeknete mi, jak se jmenujete?“ vyzvala je Erika a vytáhla z tašky svůj notes, který si opřela o volant.

„Já jsem Josh McCaul,“ řekl mladík.

Tužka pouze škrábala po papíře, ale nepsala.

„Mohli byste se podívat, jestli nemám nějakou tužku v přihrádce?“ požádala mladíka Erika.

Naklonil se dopředu, takže se mu vyhrnulo tričko a odhalilo na páteři ve spodní části zad tetování ve tvaru listu konopí. Prohrabal se starými zásobami sladkostí a nouzovým balíčkem cigaret Marl-

boro light a podal Erice kuličkové pero. „Můžu si jednu vzít?“ zeptal se, když objevil zpola prázdný pytlík s minityčinkami Mars.

„Uřčitě,“ odpověděla Erika. „Vy dvě si nedáte?“

„Ne,“ odmítla dívka v hidžábu a dodala, že se jmenuje Aashirya Khanová. I druhá dívka čokoládu odmítla.

„Já jsem Rachel Dawkesová, psáno s jedním ‚a‘...“

„Chce říct, že jméno Rachel je s jedním ‚a‘, ne Dawkesová. Dost si na tom zakládá,“ řekl Josh a přitom rozbaloval druhou tyčinku Mars.

Rachel nesouhlasně našpulila rty a upravila si záhyby županu.

„Vy všichni si pronajímáte byt vedle toho showroomu kuchyní?“

„Ano, chodíme na Goldsmithovu univerzitu,“ odpověděla Rachel. „Já a Aashirya studujeme angličtinu. A Josh umění.“

„Neviděli jste nebo neslyšeli v posledních dnech něco podezřelého? Nepotuloval se třeba někdo kolem těch kontejnerů nebo na parkovišti?“

Aashirya na sedadle poposedla, zkřížené ruce položené na klíně. Její velké oči sledovaly techniky zajišťující místo činu, kteří procházeli kolem jejich domu na parkoviště. „Tohle je drsná čtvrt, v noci tady pořád někdo řve a ječí,“ řekla a začala brečet.

Rachel se k ní naklonila, aby ji objala. Josh přežvykoval zbytek čokolády a zdálo se, že mu dělá problém ji polknout.

„Co myslíte tím, že někdo řve a ječí?“ zeptala se Erika.

„Jsou tady čtyři hospody, všude bydlí spousta studentů, většina bytů je sociálních,“ vysvětlovala Rachel upjatě. „Tohle je jižní Londýn. Se zločinem se setkáte na každém rohu.“

Okna v autě se zamlžila. Erika je tak nechala a upravila topení.

„Kdo našel tělo?“

„To byl Josh,“ odpověděla Rachel. „Poslal mi zprávu, abych vyšla ven.“

„Poslal vám zprávu?“

„Textovku,“ vysvětlil Josh, jako kdyby byla prostoduchá. Erika jako už tolikrát cítila generační propast. Ona sama by instinktivně běžela do domu, aby to ostatním řekla, ale Josh sáhl po telefonu. „Naše popelnice byla plná, ale ty kontejnery u showroomu přes Vánoce nikdo nepoužíval, tak mě napadlo, že budou prázdné.“

„Všichni jsme vyšli ven,“ dodala Aashirya.

„Kolik bylo hodin?“ zeptala se Erika.

„Asi půl osmé,“ řekl Josh.

„V kolik hodin zavírá showroom?“

„Od nového roku je to zavřené. Slyšel jsem, že ten chlápek, co mu to patří, zbankrotoval,“ odpověděl Josh.

„Takže tady byl poslední dobou relativní klid?“ pokračovala Erika. Všichni tři přikýkli.

„Poznali jste oběť? Není to studentka nebo nějaké děvče z téhle čtvrti?“

Zakroutili hlavou a při vzpomínce na mrtvou dívku se všichni zachvěli.

„Bydlíme tady teprve od září, jsme v prváku,“ řekl Josh.

„Kdy se budeme moct vrátit do bytu?“ chtěla vědět Rachel.

„Je součástí místa činu, takže to bude chvíli trvat,“ odpověděla Erika.

„Mohla byste být přesnější?“

„To bohužel nemůžu.“

„Ta dívka v kontejneru byla pravděpodobně prostitutka,“ dodala Rachel upjatě a znovu si upravila klopý županu. „V téhle čtvrti.“

„Vy tady znáte nějaké prostitutky?“ zeptala se Erika.

„Ne!“

„Tak jak víte, že to byla prostitutka?“

„No, jak jinak by se holka... Jak jinak by se něco takového mohlo stát?“

„Rachel, v životě se s naivitou a rychlými soudy daleko nedostanete,“ opáčila Erika. Rachel sevřela rty a odvrátila pohled k zamlženému okénku vedle sebe.

„Je ještě něco, co byste mi mohli říct? Cokoli? Třeba i bezvýznamného? Kromě obvyklých podivínů se nikdo kolem nepotuloval? Nikdo nevypadal podezřele?“ Všichni tři zavrtěli hlavou. „A co sousedi naproti? Co je to za lidi?“ Erika ukázala na řadu domů na opačné straně ulice.

„Vlastně je neznáme. Jsou to studenti a pár starších paní,“ řekl Josh.

„Kam teď půjdeme?“ optala se Aashirya zdráhavě.

„Jeden kamarád mi dal klíče od bytu, abych mu nakrmil kočku. Můžeme jít k němu,“ navrhl Josh.

„Kde to je?“ zeptala se Erika.

„Kousek od Ladywellu.“

„A co se bude dít teď?“ zajímalo Rachel. „Budeme muset jít k soudu a taky k identifikaci?“

Erice jich bylo líto. Byli prostě jen mladí, před pár měsíci odešli z domova a teď bydlí v jedné z nejhorších čtvrtí Londýna.

„Předvolání k soudu možná dostanete, ale to bude až mnohem později,“ odpověděla. „V tuhle chvíli vám můžeme nabídnout profesionální pomoc. Můžu se pokusit zařídit vám nouzové ubytování, ale bude to chvíli trvat. Když mi řeknete adresu, postarám se

o to, aby vás někdo dovezl do bytu vašeho kamaráda. Ale budeme si s vámi muset znovu promluvit, abyste udělali oficiální výpověď.“

Aashirya se pomalu uklidnila a hřbetem ruky si utřela oči. Erika v tašce našla papírové kapesníky.

„Chce někdo z vás zavolat rodičům?“

„Mám telefon u sebe,“ odpověděla Rachel a poklepala si na kapsu županu.

„Moje máma v noci pracuje,“ řekl Josh.

„Já jsem nechala telefon v bytě. Ráda bych zavolala tátovi, prosím,“ požádala ji Aashirya a vzala si od Eriky kapesníček.

„Zavolej ode mě, zlato,“ nabídl se Josh a podal jí telefon mezi sedadly.

Aashirya navolila číslo a čekala, telefon přitisknutý k látce hidžábu. Josh setřel zamlžené okénko. Dorazila dodávka patologa, technici vyjeli s nosítky na chodník a zamířili k parkovišti.

„Vyhodili ji tam jako odpadky,“ řekl Josh. „Kdo může něco takového udělat?“

Erika se dívala z okénka a ze všeho nejvíc si přála najít odpověď na stejnou otázku. U vjezdu se objevil Sparks, oblečený v kombinéze určené k pohybu na místě činu. Věděla, že jediná věc, kterou teď může udělat, je odjet.

KAPITOLA 5

Erika se druhý den ráno probudila sama. Doufala, že by jí mohl Peterson zavolat a sdělit jí další informace z místa činu, ale když zapnula telefon, neměla žádné nepříjemné hovory ani zprávy.

Cesta do práce jí trvale déle než obvykle. V noci vyjely sypače, ale Erika musela řídit pomalu, protože silnice pokrývala špinavá břevna. Když konečně došla do čtvrti Bromley, centrum bylo šedivé a ranní světlo se snažilo probíjet si cestu mezi kupou mraků visících nízko nad zemí. Sníh nepřestával padat, a jakmile se dotkl posypaných silnic, začínal tát. Zima byla ale taková, že se i přesto na chodnících udržel. Policejní stanice v Bromley sídlila na začátku hlavní ulice, naproti vlakovému nádraží a velkému supermarketu Waitrose. Bledí cestující vcházeli na nádraží a míjeli netrpělivou frontu před malou kavárnou.

Erika zaparkovala v podzemních garážích a výtahem vyšla do přízemí. Kolem šaten zamířila do malé kuchyňky a cestou se pozdravila s několika kolegy, kterým právě končila noční služba. Uvařila si čaj a vzala si ho s sebou nahoru do rohové kanceláře, která jí byla přidělena. Když na svém stole uviděla kupu nových složek, které na ni čekaly, povzdechla si. Začala se jimi probírat, ale vyrušilo ji zaklepání na dveře. Vzhledla k detektivu konstáblu Johnovi McGorrymu, což byl hezký, asi pětadvacetiletý mladík.

„Všechno v pořádku, šéfe?“

„Zdravím, John. Co pro vás můžu udělat?“

„Už jste měla čas podívat se na tu moji žádost?“

Koncem minulého roku byl John součástí Eričina týmu, který vyšetřoval jeden starý případ pohřešované osoby. Poté, co případ úspěšně vyřešili, si John zažádal o povýšení na detektiva seržanta.

„John, omlouvám se. Podívám se na to ještě dneska... Byly Vánoce... a tak.“

„Díky, šéfe,“ usmál se.

Erika se cítila hrozně. Johnovu žádost dostala týden před Vánoci. Posadila se ke stolu a přihlásila se do pošty, aby dokument našla, ale vyrušil ji nově příchozí e-mail:

Detektive šéfinspektore Fosterová,
odpovídám na vaši žádost o převelení k Týmu pro vyšetřování
vražd. Bohužel jsme vaši žádosti nemohli vyhovět.

S úctou

Barry Mcgough

Oddělení lidských zdrojů, Metropolitní policie

„Sparks...“ špitla si Erika pro sebe a na židli se opřela. Zvedla telefon a vytočila Petersonovo číslo. Po několika zazvoněních hovor přijal. Jeho hlas zněl zastřeně. „Sakra, já jsem tě vzbudila.“

„Jo,“ odpověděl a odkašlal si. „Byli jsme tam do dvou ráno.“

„Co jste zjistili?“

„Moc toho není. Melanie Hudsonová pověřila Mossovou a mě, ať se vyptáme sousedů. Nikdo na Tattersall Road nic neviděl.“

„Poslouchej, omlouvám se, jestli jsem tě včera večer setřela.“

„A proč vlastně?“

„Nikomu jsem to neřekla, ale dala jsem si žádost o přeložení zpátky na vraždy.“

„Abys dělala pod Sparksem?“

„Ne. Abych řešila vraždy. Několik posledních měsíců dřepím za stolem a píšu zprávy. No nic, teď je to stejně jedno. Žádost zamítli.“

„To mě mrzí. Řekli proč?“

„Ne.“

„Eriko, když posuzují tenhle typ žádostí, hraje proti tobě jak tvoje hodnota, tak plat.“

„Myším, že jsem si sama sobě nepřitelem. Taky jsem si jistá, že v tom rozhodnutí má prsty Sparks... Kdyby tak moji žádost posuzovali podle počtu případů, které jsem vyřešila. Podle počtu vrahů, které jsem dala zavřít.“

„Nechat někoho zavřít neznamená, že ušetříš. Věděla jsi, že pobyt ve vězení stojí stejně, jako kdybys strávila noc v Ritzu?“

„Vážně jde o tohle?“

„Na někoho, kdo je tak inteligentní, dokážeš být pěkně naivní, Eriko.“

„Takovým způsobem ale nemůžeme uvažovat. Příliš mnoho lidí si myslí, že peníze jsou to nejdůležitější...“

Na druhé straně si Peterson povzdechl.

„Poslouchej, Eriko, spal jsem jen pár hodin. Souhlasím s tebou, ale než se pustím do debaty, potřebuju se trochu prospat.“

„Fajn, máš pravdu. A omlouvám se za včerejšek.“

„V pohodě. A vydrž, příležitost se určitě naskytne.“

„Já vím. Jenže už se mi dělá špatně z toho, jak vysedávám v závětrí a brodím se nekonečnou haldou papírů pro Ronalda McDonaalda...“ Erika zaznamenala, jak si někdo odkašlal. Zvedla pohled k muži s rezavými vlasy, který stál ve dveřích. Ronald McDonald sám – tedy superintendant Yale.

„Už musím končit...“ Zavěsila. „Dobré ráno, šéfe. Co pro vás můžu udělat?“ Erika se mírně příkrčila.

„Můžeme si promluvit, Eriko?“ zeptal se Yale. Byl to vysoký, mohutný muž s hustými vousy, stejně rezavými jako jeho vlasy. V obličeji mu naskákaly rudé skvrny a jeho oči byly vodnaté. Eriku napadlo, že vždycky vypadá, jako kdyby byl na pokraji nervového zhroucení.

„Jistě, pane. Jedná se o zprávu, která se týká statistiky zločinů, při kterých pachatelé použili nůž?“

„Ne.“ Yale zavřel dveře a posadil se na židli před Eričiným stolem. „Právě mi volal superintendant Sparks...“

Yale měl ve zvyku nechat nedokončenou větu viset ve vzduchu a čekat, až si člověk sám strčí hlavu do oprátky a usvědčí se.

„Jak se mu vede?“ zeptala se Erika roztomile.

„Říkal, že jste se mu včera večer vnutila na místo činu.“

„Přijela jsem s detektivem inspektorem Petersonem. Byli jsme spolu, když ho volali na místo činu. A protože ostatní důstojníky zdrželo počasí, rozhodla jsem se, že pomůžu a pojedu s ním...“

„Sparks říkal, že vám musel dát rozkaz, abyste místo činu opustila.“

„Pokud se dá to jeho *vypadněte* interpretovat jako rozkaz... Cituji ho doslova.“

„Jenže jste na místě činu zůstala a vyptávala se těch tří studentů, kteří tělo Lacey Greeneové objevili.“

Erika zvedla obočí. „Sparks ví jméno oběti?“

„Panebože, Eriko. Hodně stojíte o to, aby vás povýšili, a přitom se chováte jako puberták!“

„Ty tři svědky nechali bez dozoru čekat v policejním autě, ve kterém se netopilo. Tattersall Road se nenachází zrovna v nejbezpečnější čtvrti. Byla noc, teplota pod nulou a ti tři nebyli vhodně oblečení. Jedna z dívek na sobě měla župan, ta druhá hidžáb...“ Erika chvíli nechala slova viset ve vzduchu a pak pokračovala: „Ty mladé ženy byly zranitelné, pane, a jelikož se potýkáme s nárůstem islamofobie, a to především v problematičtějších čtvrtích...“

Yale pozvedl huňaté obočí a prsty zabubnoval na desku stolu. Oba si dobře uvědomovali, že Erika hraje s nízkými kartami, ale vlastně říkala pravdu.

„Pane, vyslechla jsem ty tři svědky, zajistila jim bezpečné místo, kde můžou bydlet, a zprávu se všemi informacemi jsem poslala superintendantovi Sparksovi.“

„Eriko, já vím, že tady nejste šťastná. Chápu to. Ani pro mě není naše spolupráce zábava.“

„Požádala jsem o přeložení, ale nevyhověli mi.“

Yale se postavil. „Tak bychom se s tím měli smířit. Předběžnou zprávu se statistikou zločinů spáchaných nožem od vás chci mít do konce pracovní doby.“

„Samozřejmě, pane.“

Yale se chystal ještě něco dodat, ale nakonec jen kývl a odešel. Erika se na židli opřela a podívala se z okna. Hlavní třída vedla ke

křižovatce, kde se měnila na pěší zónu. Před obchodem se zbožím za jednu libru se tísnil shluk lidí. Objevil se mladý Asiat, vytáhl roletu a dav se natlačil do obchodu.

Erika si chtěla jít uvařit další čaj, ale zazvonil jí telefon.

„To je detektiv Erika Fosterová?“ zeptal se mladý mužský hlas.

„Ano, u telefonu detektiv šéfinšpektor Fosterová.“

„Zdravím, tady Josh, mluvili jsme spolu včera večer...“ Josh zmlkl a Erika v dálce slyšela zvuk kávovaru. „Mohl bych s vámi mluvit?“

„Joshi, někdo z mých kolegů vás už brzy bude kontaktovat, aby s vámi sepsal oficiální výpověď.“

„Potřebuju s vámi mluvit, než to udělám oficiálně.“

„Mluvit o čem?“

„O té zavražděné,“ odpověděl tichým hlasem.

„Říkal jste, že ji neznáte.“

Na druhé straně se rozhostilo dlouhé ticho. Nakonec Josh řekl: „Neznám ji, ale myslím, že vím, kdo ji zabil.“

KAPITOLA 6

Erika souhlasila, že se s Joshem setká v Brockely Jack, tradiční britské hospodě na rušné Brockely Road, kterou nedávno zrekonstruovali ve stylu gastropub. V jedenáct hodin dopoledne vládl v baru klid. Kromě dvou ošuntělých starších mužů, před kterými stálo pár půllitrů od piva a právě zdolávali další, bylo prázdkno.

Josh už čekal v baru. Na sobě měl černé tričko s dlouhým rukávem a na velkém stříbrném kávovaru rovnal nádobí. Vypadal vyděšeně.

„Zdravím. Kde si chcete promluvit?“ zeptala se Erika.

„Nebude vám vadit, když půjdeme na zahrádku? Potřebuju cigáro,“ řekl.

Ve dveřích za Joshem se objevila žena ve středním věku v rudé halence a s výrazným make-upem. Obdařila Eriku tvrdým pohledem. „Předpokládám, že si dáte kafe?“

„Černé bez cukru,“ přisvědčila Erika.

„Přinesu vám je. Joshi, jestli chceš, zapni přímotopy.“

Zahrádka byla malá, s vysokou cihlovou zdí přiléhající k řadě domků. Seděli na nevelké zastřešené verandě s dřevěnou podlahou. Josh zapnul přímotop na kolečkách, ze kterého vyšlo blafnutí. Posunul

ho blíž, takže na Eriku začal foukat teplý vzduch. Žena přinesla jejich kávy a popelník.

„Joshi, jestli mě budeš potřebovat, jsem v baru... A nezapomeňte, že *on* volal vám,“ řekla a se zamračeným výrazem odešla.

„Kouše stejně, jako šteká?“ Erika se napila kávy.

„Sandra je v pohodě. Je jako moje druhá máma,“ odpověděl Josh, vytáhl krabičku cigaret a jednu si zapálil. „Odkud jste? Máte zvláštní akcent.“

„Ze Slovenska, ale už více než pětadvacet let žiju v Británii.“

Josh znovu sáhl po cigaretě, naklonil hlavu ke straně a upřeně Eriku pozoroval. „Váš přízvuk je jako ze severu s nepatrným cizím přídechem.“

Erika si všimla, jak nezdravě a bledě působí jeho obličej ve slabém lednovém slunci.

„Ano, anglicky jsem se učila v Manchesteru, kde jsem se seznámila se svým manželem,“ řekla.

„Jak dlouho jste vdaná?“

„Nejsem. Před několika lety zemřel.“

„Omlouvám se.“

Pod přímotopem bylo nehledě na chladné počasí teplo. Josh si vyhrnul rukávy, ale rychle je zase stáhl. Ne však dost rychle, aby si Erika nevšimla vpichů na vnitřních stranách paží.

„Joshi, tohle není můj případ. Měl jste se obrátit na superintendanta Sparkse.“

„To je ten hrozný chlap, co vypadá jako upír s hemoroidy?“

Erika potlačila úsměv. „Přesně ten.“

Josh zatípl cigaretu a zapálil si další. Vdechl kouř a kousl se do rtu. „Myslím, že vím něco o té mrtvé holce. Ale když vám to řeknu, znamená to, že se musím přiznat k něčemu nelegálnímu.“

„Mluvte tedy hypoteticky,“ navrhla Erika a položila mu ruku na rameno.

Nepatrně se odtáhl. „Co kdyby nějaká osoba koupila drogy od dealera a následně ho viděla na místě činu?“

„A o čem mluvíme? O marihuaně?“

Josh zakroutil hlavou. „O něčem mnohem horším.“

„Byla ta osoba už dříve souzená?“

„Ne, nebyla... Nebyl jsem,“ přiznal tichým hlasem a zadíval se na podlahu.

„Pak pochybuju o tom, že by prokuratura trvala na stíhání. Potřebujete pomoc?“

„Mám všechna telefonní čísla, jen se prostě musím sebrat a zavolat...“ Josh vytáhl z balíčku třetí cigaretu a rychle zamrkal, aby zahnal slzy.

„Joshi, viděl jste tu dívku v kontejneru. Byla to brutální smrt.“

Josh přikývl a utřel si oči.

„Dobře. Ten dealer se pořád motá kolem domů, kde bydlí studenti. Odpadky jsem šel vynést dřív, než jsem říkal. Když jsem vyšel ven, ten dealer tam byl, takže jsem se zase vrátil.“

„V kolik hodin to bylo?“

„V pět, v půl šesté.“

„Proč jste se vrátil do domu, když jste ho viděl?“

„Dlužím mu peníze... Nejde o závratnou sumu, ale dokáže být pěkně nepříjemný. Myslel jsem si, že jde za mnou.“

„Co přesně dělal?“

„Prostě jen stál u toho kontejneru.“

„Jen tam stál?“

„Dal dovnitř ruku. Pak udělal krok nazpátek a zíral tam.“

„Víte, jak se jmenuje?“

„Steven Pearson.“

„Adresa?“

„Pokud vím, tak je bezdomovec.“

„Joshi, našel jste tělo tak, jak jste mi řekl? Kolem půl osmé?“

„Ano, tahle část je pravda. Odpadky jsem šel vynést ještě jednou kolem půl osmé, když už byl pryč.“

„Byl byste ochotný udělat výpověď a zopakovat všechno do protokolu?“

„A co když odmítnu?“

„Když odmítnete, budete mít problémy kvůli drogám a taky budete mít nepřímo na svědomí smrt mladé dívky.“

Josh se zadíval na podlahu a pak přikývl. „Dobře.“

Jakmile Erika seděla ve svém autě, zavolala Johnovi na stanici do Bromley, aby jí zjistil číslo na Melanii Hudsonovou. Dovolala se jen do hlasové schránky, takže zanechala krátký vzkaz, kde uvedla informace o Joshovi a stručně shrnula, co viděl.

Z okna se zadívala na parkoviště. Znovu začalo hustě sněžit. Z baru vyšla nouzovým východem Sandra. Nesla pytel s odpadky, který hodila do otevřeného kontejneru.

Pak si Erika znovu zavolala, aby zjistila, kdo povede pitvu Lacey Greeneové.

KAPITOLA 7

Chvíli po jedenácté dorazila do márnice v Lewishamu, kde se setkala s forenzním patologem Dougem Kernonem, statným žoviálním šedesátníkem, který připomínal medvěda. Jeho krátké šedivé vlasy vypadaly jako štětiny, tváře mu prokvétaly červení.

„Erika Fosterová. Jsem rád, že vás konečně poznávám. Hodně jsem o vás slyšel!“ zaburácel dobrosrdečně a rukou pokynul k malé kanceláři vedle pitevny.

„Dobrého, nebo špatného?“

„Obojí.“ Patolog se zasmál a posunul si brýle na nose. Erika lhala, když tvrdila, že se podílí na vyšetřování vraždy Lacey Greeneové. Její hodnost a pověst sice zaručovaly, že se nesetkala s pochybnostmi, ale na druhou stranu uznávala, že se svou hodností a pověstí něco takového neměla dělat.

„Právě jste se minula s detektivem šéfinspektorem Hudsonovou. Je pověřená vyšetřováním případu, takže předpokládám, že vás bude informovat?“

„Chce znát můj úhel pohledu na celou věc,“ zalhala Erika. „Doufám, že vám nebude vadit, když mi to znovu zopakujete?“

„Ne, ani v nejmenším...“ řekl a pokýval hlavou. Jeho kancelář byla zcela typicky přečpaná policemi se svazky lékařských knih

a výstřednostmi, na které si někteří zasloužili představitelé lékařské profese potrpí. Stála tady lávová lampa a pod malým oknem byl umístěný běžecký trenažér, ale na pásu byly vyskládané tácy plné listů doma vypěstovaných salátů. Zdálo se, že patolog má slabost pro britskou herečku Kate Beckinsaleovou. Erika napočítala devět fotografií z různých filmů. Na stole leželo několik balíčků mastného papíru s uzeninami a sýry a na prkénku bochník domácího chleba.

„Nedáte si se mnou?“ zeptal se, když zachytil její pohled. „Právě jsem se chystal zasednout a otevřít si skleničku zeleniny, kterou nakládala moje žena.“

„Ne, děkuju, musím se vrátit do kanceláře,“ řekla Erika. Se smrtí byla ve styku spousty let, ale nebyla si jistá, jestli salám chorizo a vyzrálý sýr Stilton jsou to, co by před pohledem na mrtvé tělo bez problémů snesla.

„Samozřejmě. Tak půjdeme.“

Jeho chování se změnilo, jakmile se přesunuli z útulné kanceláře do studené márnice. Patolog zamířil ke stěně v zadní části místnosti a s kovovým zaskřípěním otevřel jeden z boxů, v němž leželo tělo v černém pytli.

Erika přešla do rohu místnosti k obrazovce počítače, na které si všimla detailní zprávy doktora Douga a fotografie z řidičského průkazu Lacey Greeneové. Byla to atraktivní dívka středního věku s dlouhými lesklými hnědými vlasy a hezkým obličejem srdcovitého tvaru. Mladá tvář na fotce byla téměř andělsky krásná a Erika předpokládala, že ve skutečnosti byla Lacey ještě krásnější.

Erika za zády slyšela, jak Doug pomalu a zlehka rozepíná zip, a také zapraskání, když pytel rozevřel. Zhluboka se nadechla a otočila se.

Krev z těla byla umytá, ale podle fotografie by dívku nepoznala, protože měla místo očí dvě ohromné napuchlé boule. Lacey ležela v kontejneru na boku, ale teď byla na zádech, takže Erika zaznamenala, že má levou lícní kost v srdcovitém obličejí zlomenou. Její hrudník, horní část paží a stehna pokrývaly hluboké řezné rány.

Doug jí dal chvíli, aby vše vstřebala, a pak začal vysvětlovat, co zjistil. „Tyto řezné rány způsobil extrémně ostrý předmět. Jsou rovnoměrně hluboké a rovné, což mě vede k závěru, že byla opakovaně pořezána malou ostrou čepelí. Na zadní straně lebky je patrná rána způsobená tupým předmětem. Levá oční, tedy oční důlek, a levá lícní kost jsou roztržštěné. Vidíte, že má propíchnuté uši a že má z levého ucha vytrženou náušnici.“ Doug ukázal na natržený ušní lalůček.

„Byla sexuálně zneužita?“

„Nenašel jsem žádné stopy semene ani rezidua latexu,“ odpověděl. „Ale na vaginální stěně má vnitřní zranění. Řezné rány jsou malé, ale opět je způsobila malá ostrá čepel... Snad lámací nůž nebo skalpel.“

„Mučili ji,“ dokončila Erika.

„Myslím, že ano. A také se podívejte na zápěstí. Má na nich modřiny, které dokazují, že byla spoutaná. Myslím, že v tomto případě měla zápěstí svázaná tenkým řetězem... Všimněte si, jaké má v modřinách otlaky. Stejně modřiny má i na krku.“

„Byla spoutaná... Podařilo se vám najít něco pod nehty?“

„Podívejte se na její prsty,“ vybídl ji Doug a opatrně zvedl jednu ruku. Erice se zvedl žaludek. Nehty měla vytrhané. „Když jsem ji viděla na místě činu, měla prsty schované pod obličejem. Nevšimla

jsem si toho... Možná že útočníka poškrábala a ten nechtěl, abychom získali jeho DNA," řekla Erika a Doug přikývl. „Pravou paží má na dvou místech zlomenou a také můžete vidět, že má rozdrcené prsty na pravé noze," dodal.

„Příčina smrti?"

„Nehledě na všechna zmíněná zranění je skutečnou příčinou smrti masivní ztráta krve z femorální tepny na levém stehně, kterou způsobila řezná rána." Doug přešel ke stolu ze strany a jemně roztáhl dívčiny nohy, aby ukázal malý řez, který měla na vnitřní straně stehna blízko slabin.

Erika si všimla, že má oholené pubické ochlupení, po kterém bylo patrné jen nepatrné strniště.

„Oholili jste jí ochlupení během pitvy?" zeptala se.

„Ne."

Erika přemýšlela, jestli to něco znamená. Zadívala se na Douga.

„Já bych z toho nic nevyvozoval," řekl Doug, jako kdyby jí četl myšlenky. „Byla to její vlastní špatná volba? Nebo se do všeho dostala úplně nevinně? Už záleží na vás, abyste to zjistila."

„Prý byla nezvěstná od minulého týdne, její tělo se našlo až za několik dní," začala Erika.

„Ano. Předpokládám, že jí byla zranění způsobena během několika dní. Některá se dokonce začínala hojit. Fatální bylo proříznutí femorální tepny. Předpokládám, že vykrvácela během několika minut."

„Takže si myslíte, že ji mohli někde držet a mučit?"

„Jediné, co můžu s určitostí říct, je, že ke zraněním přišla během dvou až tří dní..."

„Ohromilo mě, že jste ji dokázali identifikovat tak rychle,“ řekla Erika.

„Když má u sebe doklad totožnosti, je to poměrně snadné... Ale to byste měla vědět...“ přimhouřil oči.

„Ano, samozřejmě.“

Zdalo se, že Dougovi začíná svítat, ale pokračoval. „Řezná rána na vnitřní straně stehna, tedy proříznutí femorální tepny, je přesná. Věděl, jak má s nožem zacházet...“

„Myslíte si, že to byl muž?“

„Eriko, jdete na mě s politickou korektností?“

„Vůbec ne. Jen jsem viděla hrůzy a násilí, kterých jsou ženy schopné stejně jako muži...“

Doug ji odvedl k velkému anatomickému plakátu, který visel na vykachlíkované stěně. Tělo neurčitého pohlaví mělo rozpažené ruce a znázorňovalo důležité orgány a tepny.

„Tady vidíte vnitřní stranu stehna a femorální tepnu,“ řekl a ukázal na místo kuličkovým perem. „Tepna je schovaná v záhybech tukové tkáně. Femorální tepna slouží jako vstupní bod, dojde-li k srdečním problémům. Když je například nutné voperovat stent a rozšířit tak srdeční chlopu. Jedná se o neinvazivní zákrok. Místo toho, aby se otevřel hrudník, přístup se zajistí přes slabiny.“

„Myslíte si, že vrah měl lékařské znalosti?“

„Opět – je na vás a na hlavním vyšetřovateli, abyste to zjistili.“

„Znáte čas smrti?“

„Podle stupně rigor mortis bych řekl, že je mrtvá osmačtyřicet hodin a déle.“

Čtyři dny od chvíle, kdy ji začali pohřešovat, přemítala Erika. Čtyři dny strachu, hrůzy a bolesti.

Otočila se od anatomického obrazu a vrátila se ke stolu, aby se podívala na Lacey a řeznou ránu na vnitřní straně jejího stehna. „Mohl mít ten, kdo to udělal, prostě jen štěstí? Že našel femorální tepnu a prořízl ji?“

„Ano, ale byla by opravdu velká náhoda, kdyby tepnu našel a správně ji prořízl hned na poprvé. Kdyby byla v bezvědomí, bylo by snazší tepnu najít, ale sama vidíte, že bojovala.“

Erika se zadívala na Laceyino zmlácené a zmrzačené tělo. Dlouhý, úpravně sešitý řez od pupíku k hrudníku, který vznikl až při pitvě, kontrastoval s nekoordinovaným násilím, kterému byla dívka vystavena. Erika si přála, aby i ostatní řezné rány byly sešité, protože se zdálo, že odhalují Lacey ještě víc.

„Bylo by opravdu dobré, kdyby se vám ho podařilo dostat,“ řekl Doug a v jeho tváři byl patrný smutek.

Erika přikývla. „Dostanu ho. Vždycky je dostanu.“